

nomisk interesseret i, at alle er med i Produktionen, er med til at frembringe Værdier. Derved skabes jo mere Velstand for hele Samfundet, hvorimod Arbejdsløsheden yderligere forarmer det. Naar vi f. Eks. i Sommer aldrig har været under 30 000 arbejdsløse, og naar vi sidste Vinter var oppe paa at have en Hær af arbejdsløse paa over 100 000, saa er det klart, at foruden at det, at disse Mennesker intet frembringer, medfører Tab af Værdier for Samfundet, bliver det en stor Byrde for os at skulle udrede blot det allernødvendigste i Understøttelse til dem. Blot man giver dem 2½ Kr. om Dagen, bliver det en Udgift for Samfundet paa ¼ Mill. Kr. daglig, naar vi om Vinteren har en Hær af arbejdsløse paa 100 000, og med denne Understøttelse, som jo ikke kan siges at være noget svimlende Beløb, bliver det ½ Mill. Kr. om Ugen i den allerbedste Arbejdstid om Sommeren. Det er indlysende, at en saa mægtig Udbetaling af Arbejdsløshedsunderstøttelse maa ogsaa vi Landboere deltage i, det er umuligt, at de, som er i Arbejde, alene kan magte denne Opgave, og det er ogsaa absolut uberettiget, at de skal være forpligtet dertil. Industrien ligger for Øjeblikket for en stor Del lammet, Handelen har haft meget store Vanskeligheder i den Nedgangsperiode, der har været. Derfor er Skatteevnen jo svækket i meget betydelig Grad hos disse Erhverv, og selv om man kan sige om Landbrugerne, at de ikke tilnærmelsesvis har arbejdet under saa gode Kaar i de sidste Par Aar som i Aarene 1914—20, hvor vi trods al Prisregulering dog havde de bedste Vilkaar, vi har haft i alt Fald i de sidste 40 Aar, saa er Landbruget vel nok det Erhverv, der som Helhed endnu klarer sig bedst, endnu er ramt mindst af den økonomiske Krise. Det er derfor indlysende, at de svimlende Beløb, som maa udredes til Arbejdsløshedsunderstøttelser, i meget væsentlig Grad maa betales af os Landboere gennem vore Skatter. Jeg mener derfor, vi i højeste Grad rent økonomisk set er interesseret i at faa de arbejdsløse beskæftiget.

Nu er det jo Industrien, der yder det største Kontingent til Arbejdsløsheden, og hertil er det, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup saavel som andre ærede Medlemmer i dette Ting har sagt, at for at Industrien kan give sine Arbejdere Beskæftigelse, maa den lære at konkurrere saaledes med Udlandet, at den kan producere til Verdensmarkedets Priser; det er det, Landbruget maa gøre, og den Vej kan

man ikke komme udenom. Hvis Forholdene var normale, tror jeg, dette i det store og hele vilde være nogenlunde rigtigt. Jeg tror f. Eks. ikke, at Toldbeskyttelse i nogen nævneværdig Grad hjælper til at kunne producere saaledes, at man kan klare sig paa Verdensmarkedet, og i alt Fald kan man ikke fremme Toldbeskyttelsen, uden at det kommer til at fordyre Varerne for Forbrugerne. Derfor tror jeg ikke, man under normale Forhold kan komme udenom, at Industrien maa søge at kunne konkurrere paa Verdensmarkedet. Det har da ogsaa vist sig, at under normale Forhold har Industrien kunnet klare sig udmærket, har kunnet arbejde sig op, saa det i Virkeligheden er Industrien, vore Byerhverv, der har kunnet beskæftige hele Befolkningstilvæksten i de sidste 20 Aar. De faa Mennesker, der beskæftiges mere i Landbruget for Øjeblikket end for en Snes Aar siden, er ikke flere end dem, der lever paa de Tusinder af Husmandsbrug, der er oprettet ved Statens Medvirkning. Hele Resten af Befolkningstilvæksten er i Virkeligheden gaaet ind i Byerhvervene, navnlig til Industrien, som har kunnet give dem i alt Fald nogenlunde vellønnet Beskæftigelse, i alt Fald et bedre Udkomme, end de havde kunnet faa ved at arbejde som Lønarbejdere ved Landbruget. Naar det er Tilfældet under normale Forhold, synes jeg — og jeg tror, mange Tusinde Landboere er enige med mig i dette —, at det vilde være økonomisk uklogt af os nu, da Industrien trues af en ganske ekstraordinær forrykt Valutasituation, at lade dette Erhverv gaa til Grunde, som under normale Forhold har klaret sig saa godt, som det i Virkeligheden har. Jeg mener derfor, at vi maa oprette mange flere selvstændige Husmandsbrug og herunder ikke mindst tage det Spørgsmaal op, som vi Socialdemokrater rejste i Fjor, om Tillægsjord til de for smaa Husmandsbrug, som nu findes — der er over 40 000 Husmandsbrug, som har under 6 Tdr. Land, og som derfor i Virkeligheden er for smaa til at kunne afgive selvstændigt Erhverv til en Familie, hvorfor de, der bor paa disse Brug, maa søge Arbejde hos fremmede, og dette har naturligtvis været medvirkende til den øgede Arbejdsløshed. Hvis man for Alvor optager Spørgsmaalet om ved Statens Medvirken, ved Ekspropriation, at skaffe disse Mennesker Tillægsjord, vil man sikkert aflaste Arbejdsløsheden i betydelig Grad. Men dernæst mener jeg, at det rent økonomisk set absolut vil være billigst at